



10 *နှစ်ပတ်  
ဝိပဇာန်  
ကိုတိုင်*



การพัฒนาทางศิลปะในอเมริกา ไม่ว่าจะเป็นคนตรี การเต้นรำ สถาปัตยกรรม ทัศนศิลป์ หรือวรรณคดี ได้รับแรงบันดาลใจ จากความทันสมัยแบบยุโรปและความเป็นเอกลักษณ์ของ อเมริกาเอง บ่อยครั้งที่ศิลปินเก่งๆ ของอเมริกาสามารถ ผสมผสานแรงบันดาลใจทั้งสองอย่างเข้าด้วยกัน พัฒนาการ ด้านศิลปะของอเมริกาบางทีจะกล่าวถึงชาวอเมริกันที่มีความ สำคัญด้านงานศิลปะ ซึ่งบางท่านต้องเผชิญกับความขัดแย้ง ระหว่างโลกเก่าและโลกใหม่มาแล้ว

## ดนตรี

ก่อนถึงช่วงศตวรรษที่ 20 ดนตรีที่ “แท้จริง” ในอเมริกา ได้รับ อิทธิพลจากมาตรฐานและลักษณะที่โดดเด่นของยุโรป แต่มี ข้อยกเว้นที่สำคัญอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือ ดนตรีที่ประพันธ์โดย หลุยส์ อาร์มสตรอง กอตส์ซอลล์ (พ.ศ. 2372-2412) ซึ่งมีพ่อเป็นคน อังกฤษ และแม่เป็นคนเชื้อสายครีโอล กอตส์ซอลล์ทำให้เพลง ของเขามีชีวิตชีวาด้วยการใช้ท่วงทำนองเพลงที่เล่นในไร่ฝ้าย ผสมผสานกับทำนองเพลงของชาวเกาะแคริบเบียน ที่เขาเคย ได้ยินได้ฟังในบ้านเกิดของเขาที่นิวออร์ลีอันส์ เขาเป็นนักเปียโน อเมริกานคนแรกที่ได้รับการนับถือระดับโลก แต่การเสียชีวิต ในวัยหนุ่มทำให้เขาถูกมองข้ามลึกลับ

ตัวอย่างของดนตรีอเมริกันในยุคแรกๆ คือเพลงที่ประพันธ์ โดย เอ็ดเวิร์ด แม็คคาวเวลล์ (พ.ศ. 2403-2451) ซึ่งนอกจาก จะทำงานเลียนแบบเพลงยุโรปแล้ว ยังไม่ยอมให้คนเรียกเขา ว่าเป็น “นักประพันธ์เพลงอเมริกัน” อีกด้วย เขาไม่สามารถมอง ออกไปนอกกรอบความคิดที่เคยเป็นอุปสรรคต่อนักเขียน อเมริกานยุคต้นๆ มาแล้ว แม็คคาวเวลล์คิดว่าความเป็นอเมริกัน ทั้งแท้ๆ คือความเป็นบ้านนอก

ดนตรีที่ถือเป็นดนตรีคลาสสิกของอเมริกันจริงๆ ถือกำเนิด ขึ้นเมื่อนักประพันธ์เพลงอย่าง จอร์จ เกร์ชวิน (พ.ศ. 2441- 2480) และ แอรอน คอปแลนด์ (พ.ศ. 2443-2533) ผสมผสาน ทำนองและจังหวะเพลงพื้นบ้านเข้ากับรูปแบบที่หยิบยืมมาจาก ของยุโรป เพลง “Rhapsody in Blue” ของเกร์ชวิน และละคร เพลงของเขาที่ชื่อ “Porgy and Bess” ได้อิทธิพลมาจากเพลง แจ๊สและเพลงพื้นเมืองของชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน เพลง บางเพลงของเขาก็มีความเป็นเมืองกรุงอย่างจงใจ เช่น ตอนเริ่ม ของเพลง “An American in Paris” มีเสียงดนตรีที่เลียนเสียง แตรรถแท็กซี่

แฮโรลด์ ซี. เทนเบิร์กเขียนไว้ในเรื่อง The Lives of the Great Composers ว่า คอปแลนด์ “ช่วยกำจัดอิทธิพลเยอรมัน ที่มีเหนือดนตรีอเมริกันไว้จนหมดไป” เขาศึกษาในกรุงปารีส ซึ่งมีคนส่งเสริมให้เขาเลิกยึดติดกับประเพณีเดิมๆ และให้สนใจ ในดนตรีแจ๊สมากขึ้น (สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเรื่องแจ๊ส

กรุณาอ่านบทที่ 11) นอกจากประพันธ์เพลงซิมโฟนี คอนแชร์โต และอุปรากรหนึ่งเรื่องแล้ว เขายังแต่งเพลงประกอบภาพยนตร์ หลายเรื่อง แต่คนรู้จักเขาดีจากเพลงในบัลเลต์ ซึ่งเขาเอามาจาก เพลงพื้นเมืองอเมริกัน เช่นเพลง “Billy the Kid” “Rodeo” and “Appalachian Spring” เป็นต้น

อีกคนหนึ่งที่เป็นผู้แต่งเพลงอเมริกันแท้ๆ คือ ชาร์ลส์ ไอโพลี (พ.ศ. 2417-2497) ซึ่งรวมเอาองค์ประกอบต่างๆ ของ เพลงคลาสสิกยอดนิยามเข้ากับองค์ประกอบอื่นๆ ที่ขัดกันอย่าง รุนแรง เขาอธิบายว่า “ผมพบว่าผมไม่สามารถใช้คอร์ดที่คุ้นหูได้ ในช่วงแรกของเพลงเพราะผมได้ยินเสียงอื่น” ไม่ค่อยมีใครเล่น เพลงแบบแปลกๆ ของไอโพลีในช่วงที่เขามีชีวิตอยู่มากนัก แต่ ไอโพลีก็เป็นที่รู้จักกันในฐานะเป็นผู้สืบทอดกรรม ซึ่งสามารถ ทำนายแนวเพลงที่จะเกิดขึ้นภายหลัง ในศตวรรษที่ 20 นักประพันธ์เพลงที่ดำเนินรอยตามไอโพลีได้ทดลองมาตราเสียง 12 เสียง ดนตรีแบบมินิมัลลิสต์ และดนตรีแบบใหม่ๆ ที่คนชม คอนเสิร์ตไม่ค่อยเข้าใจ

ในช่วงคริสต์ทศวรรษท้ายๆ ศตวรรษที่ 20 ความนิยม ย้อนกลับไปเป็นการบรรเลงดนตรีที่ถูกใจทั้งคนแต่งและคนฟัง ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกี่ยวข้องกับความไม่สบายใจ ในสถานภาพของวงดนตรีซิมโฟนีออร์เคสตราในสหรัฐอเมริกา ในยุโรป การที่รัฐบาลจะสนับสนุนวงดนตรีและวงอุปรากรนั้น เป็นเรื่องธรรมดา แต่อเมริกาไม่ใช่เช่นนั้น ศิลปะในอเมริกาได้ รับการสนับสนุนจากรัฐบาลน้อยมาก เพื่อให้อยู่ได้ ส่วนใหญ่ วงซิมโฟนีออร์เคสตราจึงต้องพึ่งเงินบริจาคและเงินที่ผู้ชมจ่าย เพื่อเข้ามาฟัง

ผู้อำนวยการของวงดนตรีบางวงพบวิธีทำให้ผู้ชมส่วนใหญ่ พอใจ ในขณะที่เขาเพลงใหม่ๆ มาบรรเลงให้ฟัง ผู้อำนวยการ เหล่านี้ จัดเรียงเพลงใหม่ให้บรรเลงไปกับเพลงเก่าๆ แทนที่ จะแยกไปบรรเลงต่างหาก ในขณะเดียวกัน การแสดงอุปรากร ทั้งเก่าและใหม่ก็ประสบความสำเร็จมาก แต่เนื่องจากค่าใช้จ่าย ในการจัดแสดงสูง จึงต้องพึ่งเงินบริจาคจากบริษัทและคน ทั่วไปอย่างมาก

## การเต้นรำ

รูปแบบศิลปะที่เป็นอเมริกันแท้ซึ่งเกิดขึ้นและพัฒนาการ เชื่อมโยงไปกับดนตรีอเมริกันในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 อย่างใกล้ชิด คือโมเดิร์นแดนซ์ ในกลุ่มผู้ที่เป็นนักประดิษฐ์ท่าเต้นใหม่ๆ คือไอซาโดรา ดันแคน (พ.ศ. 2421-2470) ซึ่งเน้นลีลาบริสุทธิ์ แบบไม่มีการวางแผนมาก่อน แทนที่จะใช้ท่าต่าง ๆ ของบัลเลต์ คลาสสิก

แต่แนวหลักของการพัฒนา เริ่มมาจากคณะนักเต้นของ รูธ เซนต์ เดนิส (พ.ศ. 2421-2511) และ เท็ด ชอน คู่เต้นซึ่งเป็น

การพัฒนาทางศิลปะใน  
อเมริกา ไม่ว่าจะเป็น  
ดนตรี การเต้นรำ  
สถาปัตยกรรม ทัศนศิลป์  
หรือวรรณคดี ได้รับแรง  
บันดาลใจจากความทันสมัย  
แบบยุโรปและความ  
เป็นเอกลักษณ์ของ  
อเมริกาเอง

(หน้าที่แล้ว) ธงชาติ, พ.ศ. 2497-  
2498, โดย แจตเปอร์ จอห์นสัน



สามีของเธอ (พ.ศ. 2434-2515) คอริส ฮัมฟรีย์ ลูกศิษย์ของเธอ (พ.ศ. 2438-2501) มองหาแรงบันดาลใจจากภายนอกคือสังคมและความขัดแย้งของมนุษย์ มาร์ธา แกรทัม ลูกศิษย์อีกคนของ เซนต์เดนิส (พ.ศ. 2436-2534) ซึ่งคณะนักเต้นของเธอในนิวยอร์กเป็นที่รู้จักกันดีที่สุดในวงการโมเดิร์นแดนซ์ ทางทางแสดงความรู้สึกรักจากภายใน งานที่เป็นที่นิยมที่สุดหลายชิ้นของแกรทัม ผลิตรายการโดยร่วมมือกับนักประพันธ์เพลงที่มีชื่อของอเมริกัน เช่น แอรอน คอปแลนด์ ในเพลง “แอปพาลาเชียนสปริง” (Appalachian Spring)

ต่อมา นักออกแบบท่าเต้นก็แสวงหาวิธีการใหม่ๆ สำหรับแสดงความรู้สึก เมอร์ซ คันนิงแฮม (พ.ศ. 2462- ) นำท่าเต้นแบบอิมโพรไวเซชันและท่าเต้นแบบไม่เป็นจังหวะมาใช้ในการแสดงเป็นครั้งแรก อัลวิน เอลี (พ.ศ. 2474-2532) เอาท่าเต้นของแอฟริกันและเพลงของคนผิวดำมาใช้ในงานของเขาเมื่อเร็วๆ นี้ นักออกแบบท่าเต้นอย่าง มาร์ค มอริส (พ.ศ. 2499- ) และ ลิซ เลอร์แมน (พ.ศ. 2490- ) ทำทฤษฎีเกณฑ์ดั้งเดิมที่นักเต้นต้องผอมและอายุน้อย ความเชื่อของพวกเขาคือท่าเต้นที่สง่างามและตื่นเต้นไม่ได้จำกัดอยู่ที่รูปร่างหรืออายุ ซึ่งเป็นแนวคิดที่เขาใช้ในการอ้างคนและการแสดง

ในต้นศตวรรษที่ 20 ผู้ชมในสหรัฐฯ ก็ได้รู้จักบัลเลต์คลาสสิกที่แสดงโดยคณะนักแสดงชาวยุโรปที่ตระเวนแสดงอยู่ คณะนักแสดงบัลเลต์ของอเมริกันก่อตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกในคริสต์ทศวรรษ 1930 เมื่อนักเต้นและนักออกแบบท่าเต้นรวมกลุ่มกับผู้รักบัลเลต์ที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกลอย่าง ลินคอล์น เคอร์สัน (พ.ศ. 2450-2539) เคอร์สันเชิญนักออกแบบท่าเต้นชาวรัสเซียคือ จอร์จ บาลันชิน (พ.ศ. 2447-2526) ให้มาสหรัฐฯ ใน พ.ศ. 2476 และทั้งสองก็ตั้งโรงเรียนอเมริกันบัลเลต์ (School of American Ballet) ซึ่งกลายมาเป็น โรงเรียนบัลเลต์แห่งกรุงนิวยอร์ก (New York City Ballet) ใน พ.ศ. 2491 ริชาร์ด เพลเซนต์ (พ.ศ. 2452-2504) ซึ่งเป็นผู้จัดการคณะบัลเลต์และตัวแทนฝ่ายประชาสัมพันธ์ ได้ร่วมกับ ลูเซียเซส (พ.ศ. 2450-2529) นักเต้นและผู้ให้ทุนสนับสนุนก่อตั้งองค์กรบัลเลต์ชั้นนำแห่งที่สองของอเมริกาขึ้น ชื่อโรงบัลเลต์อเมริกัน (American Ballet Theatre) ใน พ.ศ. 2483

แต่สิ่งที่แปลกก็คือผู้อำนวยการอย่าง เพลเซนต์ ซึ่งเกิดในอเมริกาได้รวมเอาแรงบันดาลใจคลาสสิกไว้ในรายการแสดงของเขาด้วย ในขณะที่บัลันชินประกาศว่าโรงเรียนอเมริกันบัลเลต์ของเขามีแต่รายการแสดงจากเพลงเด่นๆ และงานใหม่ๆ ในรูปแบบคลาสสิก ไม่ใช่การแสดงเพลงมาตรฐานแบบเก่า ตั้งแต่นั้นมา วงการบัลเลต์อเมริกันก็มีการผสมผสานงานที่เอามาจากการแสดงแบบคลาสสิกและงานใหม่ๆ ที่ออกแบบท่าเต้นกันเองโดยอดีตนักเต้นที่ปรารถนาอย่าง เจโรม รอปบินส์

(พ.ศ. 2461-2541) โรเบิร์ต จอห์นสัน (พ.ศ. 2473-2531) เอเลียต เฟลด์ (พ.ศ. 2485-) อาร์เธอร์ มิทเชลล์ (พ.ศ. 2477- ) และมิคาอิล บาริซินคอฟ (พ.ศ. 2491- )

## สถาปัตยกรรม

อเมริกามีส่วนในวงการสถาปัตยกรรมอย่างแน่นอน คือ การสร้างตึกระฟ้า ซึ่งยิ่งใหญ่ เลียดสูงขึ้นไปในท้องฟ้า ทำให้มันเป็นสัญลักษณ์ของลัทธิทุนนิยม ตึกประเภทนี้เกิดขึ้นได้ด้วยเทคนิคการก่อสร้างแบบใหม่และการคิดค้นลิฟต์ขึ้น ตึกระฟ้าแห่งแรกสร้างขึ้นในนครชิคาโกเมื่อปี พ.ศ. 2427

อาคารสูงในสมัยแรกๆ หลายแห่งออกแบบโดย หลุยส์ ซัลลิแวน (พ.ศ. 2399-2467) ซึ่งเป็นสถาปนิกอเมริกันที่ยิ่งใหญ่คนแรก ลูกศิษย์ที่เก่งที่สุดของเขา คือ แฟรงค์ ลอยด์ ไรท์ (พ.ศ. 2412-2502) ผู้ใช้เวลาส่วนใหญ่ของเขาในการออกแบบบ้านที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนเข้าชุดกันและมีเนื้อที่โล่งมากๆ หนึ่งในอาคารที่เป็นผลงานการออกแบบของเขาที่คนรู้จักมากที่สุดคือ พิพิธภัณฑ์ กุกเกนไฮม์ ในนครนิวยอร์ก

สถาปนิกชาวยุโรปซึ่งย้ายมาตั้งรกรากที่อเมริกาก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้เริ่มความเคลื่อนไหวที่สำคัญในวงการสถาปัตยกรรม นั่นคือ แบบสถาปัตยกรรมสากล (International Style) ผู้อพยพที่น่าจะมีอิทธิพลมากที่สุดได้แก่ ลุดวิก มิส แวน เดอ โรห์ (พ.ศ. 2429-2512) และวอลเตอร์ โกรเพียส (พ.ศ. 2426-2512) ทั้งสองเคยเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน บาวเฮาส์ (Bauhaus) ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนออกแบบที่มีชื่อของประเทศเยอรมัน รูปแบบอาคารที่ใช้เส้นเรขาคณิตของพวกเขาได้รับการยกย่องว่าเป็นอนุสาวรีย์ของชีวิตการทำงานบริษัทแบบอเมริกัน แต่ในขณะเดียวกันก็ถูกดูหมิ่นว่าดูเหมือน “กล่องกระจก” เพื่อโต้กลับ สถาปนิกหนุ่มๆ อย่างไมเคิล เกรฟส์ (พ.ศ. 2488- ) จึงเลือกใช้แบบอาคารแข่งๆ ที่ดูเหมือนกล่อง และออกแบบอาคารแบบโพสต์โมเดิร์นที่มีส่วนโค้งมนที่โดดเด่นและมีการตกแต่งที่อิงรูปแบบสถาปัตยกรรมในประวัติศาสตร์

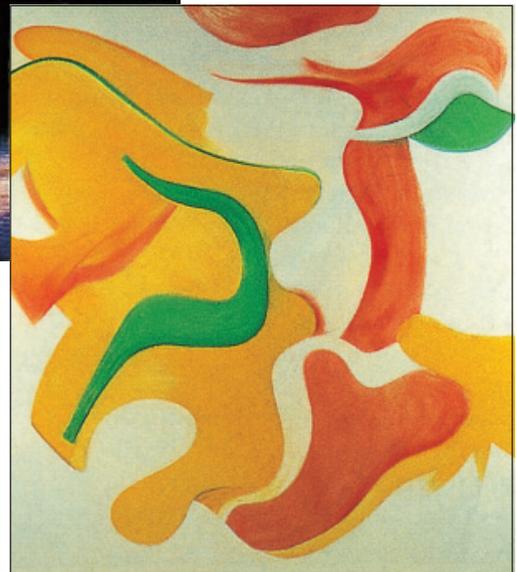
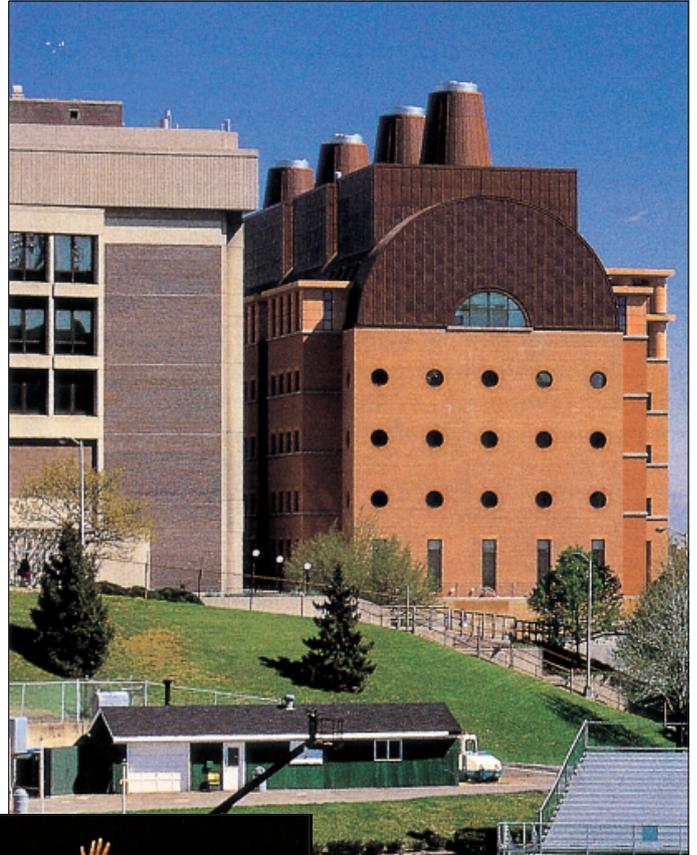
## ทัศนศิลป์

กลุ่มจิตรกรกลุ่มแรกๆ ที่รู้จักกันดีของอเมริกา คือกลุ่มลุ่มน้ำฮัดสัน (Hudson River School) ที่ถือกำเนิดขึ้นใน พ.ศ. 2363 การพัฒนาศิลปะด้านนี้ก็เช่นเดียวกับด้านดนตรีและวรรณคดี ซึ่งล่าช้ามาจนกระทั่งศิลปะเป็นเห็นว่า โลกใหม่มีเรื่องราวของตัวเองที่แปลกใหม่ ในกรณีนี้ การขยายการตั้งรกรากไปทางตะวันตก ทำให้จิตรกรสนใจความงามมหัศจรรย์ของภูมิทัศน์ตามพรมแดนต่างๆ

ภาพเขียนแบบตรงไปตรงมาและเรียบง่ายของจิตรกรกลุ่มน้ำฮัดสัน มีอิทธิพลต่อศิลปินรุ่นหลัง อย่าง วินสโลว์



(บนลงล่าง) สถาปนิก ไมเคิล เกรฟส์ เป็นนักออกแบบคนสำคัญของศูนย์ค้นคว้าวิศวกรรม (ขวามือ) ที่มหาวิทยาลัยซินซินนาติ รัฐโอไฮโอ ที่เขาเคยศึกษาอยู่, คณะละคร Alvin Ailey American Dance Theater แสดงเรื่อง Night Creature ระหว่างการเดินทางแสดงที่แอฟริกาใต้เมื่อปี พ.ศ. 2540, ภาพชื่อ Untitled XIII พ.ศ. 2528 โดย วิลเลียม เด คูนนิ่ง, สีนํ้ามันบนผ้าใบ, 203.2 x 177.8 ซม.





ไฮเมเมอร์ (พ.ศ. 2379-2453) ซึ่งเขียนภาพชนบทอเมริกา ทะเล และภูเขา และคนที่อาศัยอยู่แถบนั้น ส่วนภาพชีวิตคนชั้นกลางในเมืองจะมีอยู่ในงานของโทมัส อีคินส์ (พ.ศ. 2387-2459) ซึ่งเป็นผู้ยึดมั่นในการเขียนภาพแบบเหมือนจริงอย่างเหนียวแน่น และความยึดมั่นโดยไม่หวั่นไหวเช่นนี้ทำให้เขาไม่สนใจความประณีตเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกอ่อนโยนตามลัทธิเซนต์ิเมนต์ลิสซึม

ไม่นานนักศิลปินอเมริกันก็ถือว่าการวิพากษ์วิจารณ์เป็นเรื่องธรรมดา ที่จริงแล้ว ภาพเขียนและรูปปั้นของอเมริกันตั้งแต่ พ.ศ. 2453 ล้วนเป็นงานที่ไม่เป็นไปตามธรรมเนียมประเพณี โรเบิร์ต เชนรี (พ.ศ. 2408-2472) กล่าวว่า “ช่างหัวค่านิยมศิลปะ” เขาเป็นศิลปินแนวหน้าของกลุ่มที่นักวิจารณ์เรียกว่า กลุ่มจิตรกร “ถังซีเถ้า” (ash-can) หลังจากที่จิตรกรในกลุ่มเขียนภาพชีวิตในเมืองที่ดูสกปรก ไม่นานกลุ่มจิตรกร “ถังซีเถ้า” ก็ตกยุค และมีจิตรกรสมัยใหม่จากยุโรปเข้ามาแทน --- คือกลุ่มคิวบิสต์ และแอ็บสแตร็ค ที่ช่างล้อชื่อ อัลเฟรด สตีกลิตซ์ (พ.ศ. 2407-2489) ส่งเสริมประชาสัมพันธ์ในห้องแสดงภาพ 291 ของเขาในกรุงนิวยอร์ก

ช่วงเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 กลุ่มศิลปินหนุ่มสาวในกรุงนิวยอร์กกลุ่มหนึ่งก่อตั้งกลุ่มอเมริกันท้องถิ่นกลุ่มแรกขึ้น เพื่อแสดงอิทธิพลเหนือศิลปินต่างชาติครั้งใหญ่ เรียกว่ากลุ่ม abstract expressionism ศิลปินแนวหน้าของกลุ่มได้แก่ แจ็คสัน พอลลอค (พ.ศ. 2455-2499) วิลเลียม เดอ คูนนิ่ง (พ.ศ. 2447-2540) และ มาร์ก รอธโก (พ.ศ. 2446-2513) กลุ่ม abstract expressionism เลิกจัดวางองค์ประกอบแบบทางการ และเขียนรูปเหมือนจริง แต่เน้นความสนใจไปในการจัดเนื้อที่และสีตามสัญชาตญาณ และแสดงผลกระทบของการใช้ฝีแปรงและการลงสีบนผืนผ้าใบ

ศิลปินรุ่นต่อไปชอบรูปแบบแอ็บสแตร็คที่ต่างออกไป คือการใช้วัสดุหลายอย่างมาประกอบกันเป็นภาพ แบบที่เรียกว่า mixed media ในกลุ่มนี้มี โรเบิร์ต รอเซนเบิร์ก (พ.ศ. 2468- ) และแจสเปอร์ จอห์นส์ (พ.ศ. 2473- ) ซึ่งใช้ภาพถ่าย หนังสือพิมพ์ และขยะมาประกอบเป็นภาพ ศิลปินยอดนิยมอย่าง แอนดี วอร์ฮอล (พ.ศ. 2473-2530) แลรี ริเวอร์ส (พ.ศ. 2466- ) และ รอย ลิกเทนสไตน์ (พ.ศ. 2466-2540) สร้างงานแนวเสียดสีสังคม โดยใช้วัสดุที่เห็นประจำวันในวัฒนธรรมสมัยใหม่ของอเมริกา เช่น ขวดโคลา กระป๋องซูป และการ์ตูน ในหนังสือพิมพ์

ปัจจุบัน ศิลปินในอเมริกาไม่ค่อยจำกัดตัวเองให้อยู่ในกลุ่มใด ตามแบบใดหรือใช้วัสดุใดเข้มงวดนัก งานศิลปะอาจเป็นการแสดงบนเวที หรือการเขียนเป็นลายมือ หรืออาจเป็นงานออกแบบขนาดใหญ่มหาศาล ที่ตัดเข้าไปในทะเลทราย

ตะวันตก หรือการจัดวางแผ่นหินอ่อนแข็งๆ หลายแผ่นที่สลักชื่อทหารอเมริกันที่เสียชีวิตในสงครามเวียดนาม สิ่งที่มีอิทธิพลมาก ซึ่งชาวอเมริกันในศตวรรษที่ 20 มีต่อวงการศิลปะน่าจะเป็นการล้อเลียนแบบซีเเลน ด้วยความรู้สึกที่ว่าจุดประสงค์หลักของงานใหม่ ก็เพื่อร่วมโต้แย้งเรื่องคำจำกัดความของศิลปะด้วย

## วรรณคดี

งานเขียนของอเมริกันในยุคแรกๆ เป็นงานต่อเนื่อง โดยย้ายรูปแบบและลีลาของยุโรปไปไว้ในสถานที่ใหม่เท่านั้น เช่น วิลเลนต์ และนวนิยายเรื่องอื่นๆ ที่เขียนโดย ชาร์ลส์ บร็อคเดนมบราวน์ (พ.ศ. 2314-2353) เป็นงานที่เลียนแบบนิยายกอธิก ที่เขียนกันอยู่ในอังกฤษขณะนั้นอย่างเต็มที่ แม้แต่เรื่อง “Rip Van Winkle” และ “The Legend of Sleepy Hollow” ที่แต่งอย่างดีโดย วอชิงตัน เออร์วิง (พ.ศ. 2326-2402) ก็ดูจะมีกลิ่นอายของยุโรปแม้สถานที่ในเรื่องจะเป็นที่นิวอิงแลนด์ก็ตาม

เอดการ์ อลัน โป (พ.ศ. 2352-2392) น่าจะเป็นนักเขียนอเมริกันคนแรกที่กล้าเขียนนิยายและแต่งโคลงแนวใหม่เอี่ยมในพ.ศ. 2378 โปเริ่มเขียนเรื่องสั้น เช่น “The Masque of the Red Death” “The Pit and the Pendulum” “The Fall of the House of Usher” และ “The Murders in the Rue Morgue” ซึ่งเล่าเรื่องสิ่งที่ย้อนไว้ในจิตของมนุษย์ และยึดขอบเขตของนวนิยายให้ใกล้สิ่งที่เป็นเรื่องลึกลับและเรื่องจินตนาการเพื่อฝัน

ในขณะเดียวกัน ใน พ.ศ. 2380 นาธาเนียล ฮอว์ธอร์น (พ.ศ. 2347-2407) รวบรวมงานเขียนบางเรื่องของเขาและเรียกว่า “Twice-Told Tales” ซึ่งเป็นหนังสือที่เต็มไปด้วยสัญลักษณ์ และเหตุการณ์อาถรรพณ์ลึกลับ ต่อมา ฮอว์ธอร์นเขียนนิยาย “รัก” เรื่องยาวกึ่งนิทานสัญลักษณ์ ที่เล่าเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกผิด ความหยิ่ง และการแสดงอารมณ์ร้าย ที่เกิดขึ้นในแถบนิวอิงแลนด์ของเขา งานชิ้นโบว์แดงของเขา ชื่อ “The Scarlet Letter” เป็นเรื่องเกี่ยวกับสตรีที่ถูกขับออกจากชุมชน เพราะมีชู้

นิยายของฮอว์ธอร์นเมื่อตีพิมพ์ออกมามากกับเพื่อนของเขาที่ชื่อ เฮอร์แมน เมลวิลล์ (พ.ศ. 2364-2434) ซึ่งเริ่มมีชื่อเสียงโดยการเขียนนิยายแนวแปลกจากเรื่องจากประสบการณ์สมัยที่ท่องเที่ยวไป เมลวิลล์ได้แรงบันดาลใจจากฮอว์ธอร์น และได้เขียนเรื่อง “Moby Dick” ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยเพื่อล่าปลาวาฬ ซึ่งกลายเป็นสิ่งที่นำไปสู่การวิเคราะห์เรื่องกลุ่มหลง ความชั่ว และการที่มนุษย์ต่อสู้กับปรากฏการณ์ต่างๆ ในงานชิ้นเยี่ยมอีกชิ้นหนึ่งซึ่งเป็นนิยายสั้นเรื่อง “Billy Budd” เมลวิลล์ทำให้เรื่องความขัดแย้งระหว่างการทำตามหน้าที่และความเมตตาบนเรือในช่วงสงครามเป็นเรื่องที่ตื่นตาตื่นใจ



หนังสือของเขาที่อ่านเข้าใจยาก ขยายไม่ค่อยดี และเมื่อยามเสียชีวิตก็ไม่มีใครจำเขาได้นานแล้ว ต่อมาก็มีคนนึกถึงเขาได้อีกในคริสต์ทศวรรษต้นๆ ของศตวรรษที่ 20

ใน พ.ศ. 2379 ราล์ฟ วัลโด อีเมอร์สัน (พ.ศ. 2346-2425) อดีตบาทหลวง ดีพิมพ์เรื่องจริงที่น่าตกใจ ชื่อ "Nature" ซึ่งเขายืนยันว่าได้คิดที่จะเพิกเฉยต่อศาสนาเก่าที่มีอยู่ และไขว่คว้าสถานะทางจิตวิญญาณระดับสูง โดยการศึกษาและตอบสนองกับโลกธรรมชาติ งานของเขามีอิทธิพลต่อนักเขียนที่แวดล้อมเขาอยู่ ซึ่งก่อตั้งกลุ่มที่เรียกว่า ลัทธิ Transcendentalism และต่อสาธารณชนซึ่งได้ฟังเขาบรรยาย เพื่อนนักคิดของอีเมอร์สันที่มีพรสวรรค์ที่สุด คือ เฮนรี เดวิด ธอร์ (พ.ศ. 2360-2405) เป็นคนที่เป็นตัวของตัวเองอย่างยิ่ง หลังจากอาศัยอยู่คนเดียวเป็นส่วนมากมาสองปีในบ้านไม้ใกล้สระที่ปกคลุมไปด้วยแนวไม้ไผ่ก็เขียนเรื่อง "Walden" ซึ่งเป็นสมุดบันทึกความจำยาวเท่าหนังสือเล่มหนึ่งที่สนับสนุนให้คนต่อต้านสังคมที่ชอบเข้ามายุ่งกับชีวิตของคนอื่น งานเขียนที่รุนแรงของเขาแสดงแนวโน้มของปัจเจกนิยมซึ่งเป็นนิสัยของคนอเมริกันที่ฝังรากลึกอยู่

มาร์ค ทเวน (นามปากกาของ แซมวล เคลเมนส์ พ.ศ. 2378-2453) เป็นนักเขียนใหญ่คนแรกของคนอเมริกันที่เกิดไกลจากแถบชายฝั่งตะวันออก คือในรัฐมิสซูรี งานชิ้นเด่นที่มีเนื้อหากี่ยวกับภูมิภาคที่เขาอยู่ คือ "Life on the Mississippi" และนิยายเรื่อง "Huckleberry Finn" ซึ่งจะได้บันทึกไว้ในบทที่ 2 ว่า แนวของทเวนได้อิทธิพลมาจากการเป็นนักข่าว ผสมกับแนวพื้นบ้านที่ตรงไปตรงมา และไม่มีลูกเล่น แต่ก็ตกลงไปกษามาก เปลี่ยนวิธีการใช้ภาษาของนักเขียนอเมริกัน ตัวละครของเขาพูดเหมือนคนจริงๆ และฟังดูอเมริกันชัดเจน จากภาษาพื้นเมืองคำที่คิดขึ้นเองใหม่ และสำเนียงของท้องถิ่น

เฮนรี เจมส์ (พ.ศ. 2386-2459) เผชิญกับความขัดแย้งระหว่างโลกเก่า-โลกใหม่โดยการเขียนถึงเรื่องนี้อย่างตรงๆ แม้เขาจะเกิดในนิวยอร์ก แต่เขาใช้เวลาตอนโตส่วนมากในอังกฤษนวนิยายของเขาส่วนมากเกี่ยวกับคนอเมริกันที่อาศัยอยู่ในยุโรปหรือเดินทางอยู่ที่นั่น รูปประโยคที่ซับซ้อน มีประโยคขยายความมากมาย และมีการตีแผ่แงต่างๆ ของอารมณ์ ทำให้นิยายของเจมส์อ่านเข้าใจยากอยู่เหมือนกัน งานที่พอจะอ่านได้เข้าใจของเขาเป็นนิยายสั้นๆ ชื่อ "Daisy Miller" เป็นเรื่องเกี่ยวกับสาวอเมริกันในยุโรป และเรื่อง "The Turn of the Screw" ซึ่งเป็นเรื่องผีที่ลึกลับ

กวีที่เก่งที่สุดของอเมริกา 2 คนในศตวรรษที่ 19 ก็ไม่ได้ต่างกันเลยในเรื่องลักษณะและแนวการเขียน วอลท์ วิทแมน (พ.ศ. 2362-2435) เป็นคนทำงาน นักท่องเที่ยว ตั้งตัวเองเป็นพยาบาลในช่วงสงครามการเมือง (พ.ศ. 2404-2408) และเป็นนักคิดบทกวีแนวใหม่ๆ กวีนิพนธ์ที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขาชื่อ

"Leaves of Grass" เขาใช้กลอนเปล่าที่แต่ละบรรทัดมีความยาวไม่เท่ากัน เพื่อเล่าถึงประชาธิปไตยอเมริกันที่รวมทุกอย่างไว้ เมื่อคิดต่อไปอีกก็เหมือนกับกวีเรียบประสพการณ์อันหลากหลายของชาวอเมริกากับตัวเอง แต่เขาทำให้ไม่ฟังดูกร้าวและหยิ่งมาก เช่นเรื่อง "Song of Myself" ซึ่งเป็นกลอนที่ยาวและเป็นบทหลักในกลอน "Leaves of Grass" วิทแมนเขียนว่า "นี่เป็นความคิดของคนทั้งหลาย ทุกวัยและทุกแผ่นดิน ความคิดเหล่านั้นผมไม่ได้คิดเอง..."

วิทแมนเป็นกวีเรื่องราวร่างกายด้วย หรือที่เขาเรียกว่า "พลังร่างกาย" ในการศึกษาวรรณคดีคลาสสิกอเมริกัน นักเขียนนิยายอย่าง ดี เอส. ลอเรนซ์ เขียนว่า วิทแมนเป็นคนแรกที่โจมตีแนวคิดทางศีลธรรมแบบเก่าที่ว่า วิญญาณมนุษย์เป็นสิ่งที่ "สูงส่ง" และ "เหนือ" กว่า "เลือดเนื้อ" อย่างไม่มีขีด

แต่ชีวิตของ เอมีลี ดิกกินสัน (พ.ศ. 2373-2429) ไม่ต้องต่อสู้กับอะไร เธอมาจากครอบครัวผู้ดี เป็นสาวโสดในเมืองเล็กๆ ในรัฐแมสซาชูเซตส์ กวีนิพนธ์ของเธอฟังดูฉลาดแหลมคม ช่างคิด และแทงใจ งานของเธอแปลกลสำหรับสมัยนั้น และไม่ได้รับการตีพิมพ์มากในช่วงที่เธอยังมีชีวิตอยู่

กวีนิพนธ์ของเธอหลายชิ้นเกี่ยวกับเรื่องความตาย และมักมีการหักมุมอย่างชาญฉลาด กลอนชิ้นหนึ่งเริ่มว่า "เนื่องจากฉันหยุดรอความตายไม่ได้ ความตายจึงหยุดรอฉันแทน" (Because I could not stop for Death, He kindly stopped for me) ท่อนเริ่มของกวีอีกบทหนึ่งของดิกกินสันกล่าวถึงสถานะของเธอในฐานะสตรีในสังคมที่มีแต่ผู้ชาย และเป็นกวีที่ไม่มีใครยอมรับ "ฉันเป็นคนไม่มีชื่อเสียง คุณเป็นใครกัน? คุณก็ไม่มีชื่อเสียงด้วยหรือ?" (I'm nobody! Who are you?/Are you nobody too?)

ในช่วงแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 20 นักเขียนนิยายอเมริกันขยายแวดวงสังคมในนิยายให้รวมเอาชีวิตในสังคมชั้นสูงและต่ำด้วย ฮิดดิธ วอร์ตัน (พ.ศ. 2405-2480) วิเคราะห์สังคมชาวฝั่งตะวันออกชั้นสูงที่เธอเติบโตขึ้นมาในหนังสือที่ดีที่สุดเล่มหนึ่งของเธอเรื่อง The Age of Innocence เป็นเรื่องของชายคนหนึ่งซึ่งเลือกแต่งงานกับผู้หญิงหัวเก่าและเป็นที่ยอมรับของสังคมแทนที่จะแต่งงานกับสาวที่ทรงเสน่ห์นอกวงสังคม ในช่วงเดียวกัน สตีเฟน เครน (พ.ศ. 2414-2443) ซึ่งรู้จักกันดีจากนิยายเกี่ยวกับสงครามกลางเมือง ชื่อ "The Red Badge of Courage" เล่าเรื่องชีวิตโสเภณีในนิวยอร์กในเรื่อง "Maggie: A Girl of the Streets" ส่วนในเรื่อง "Sister Carrie" ริโอโดร์ ไดรเซอร์ (พ.ศ. 2414-2488) เล่าเรื่องเด็กสาวชนบทที่ย้ายมาอยู่ในเมืองชิคาโกและกลายเป็นนักรยานน้อย

ต่อมาไม่นาน แนวเขียนและรูปแบบใหม่ๆ ของการเขียนก็เริ่มขึ้น เมื่อถึง พ.ศ. 2452 เกอร์ทรูด สไตน์ (พ.ศ. 2417-

III การระบุว่าแนวโน้มของงานเขียนในปัจจุบันจะเป็นสิ่งอันตราย แต่นวนิยายใหญ่ ที่เพื่อเขียนขึ้นโดยสมาชิกชนกลุ่มน้อยก็น่าสนใจ



2489) ซึ่งขณะนั้นอาศัยอยู่ที่กรุงปารีส ได้ตีพิมพ์เรื่อง “Three Lives” ซึ่งเป็นนิยายแนวใหม่ที่ได้รับอิทธิพลมาจาก ลัทธิ คิวบิสต์ แจ็ส และกลุ่มความเคลื่อนไหวอื่นๆ ที่เธอคุ้นในวงการ ศิลปะและดนตรีร่วมสมัย

กวีชื่อ เอชรา พาวด์ (พ.ศ. 2428-2515) เกิดในไอดาโฮ แต่ใช้ชีวิตช่วงที่โตแล้วส่วนใหญ่ในยุโรป งานของเขาซับซ้อน บางครั้งก็ลึกลับ และกล่าวถึงรูปแบบศิลปะและวรรณคดีอื่นๆ มากมาย เขามีอิทธิพลต่อกวีหลายคน ที่สำคัญได้แก่ ที เอส. เอลเลียต (พ.ศ. 2431-2508) ซึ่งเป็นอีกคนที่ย้ายไปอยู่ที่นั่น เอลเลียตเขียนกวีนิพนธ์แบบที่ต่างออกไปอย่างชาญฉลาด โดยใช้สัญลักษณ์มากมายเป็นโครงสร้าง ในชิ้นที่เรียกว่า “The Waste Land” เขาเขียนให้เห็นภาพสังคมที่มองโลกในแง่ร้ายสมัย สงครามโลกครั้งที่ 1 โดยใช้สัญลักษณ์ที่ทำให้เห็นภาพที่น่ากลัว แบบเป็นช่วงๆ งานของเอลเลียตก็เหมือนของพาวด์ เพราะมี ถ้อยคำที่ทำให้นึกถึงภาพอื่นๆ เต็มไปหมดและในบางบทของ “The Waste Land” กวีก็มีหมายเหตุให้ด้วยตอนท้ายหน้า เอลเลียตได้รางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมใน พ.ศ. 2491

นักเขียนอเมริกันหลายคนแสดงถึงการหลุดพ้นจาก ความคิดผิดๆ ในช่วงหลังสงครามด้วย นิยายของ เอฟ. สก็อต ฟิตซ์เจอร์รัลด์ (พ.ศ. 2439-2483) เล่าถึงอารมณ์ช่วงทศวรรษ 1920 ที่คนอยู่ดีๆ ไม่ได้ กระทบความสบาย และต้องตั้ง คุณลักษณะเหนือเรื่องหลักของฟิตซ์เจอร์รัลด์เห็นได้ชัดจากเรื่อง “The Great Gatsby” ที่เล่าถึงความฝันเฟื่องของคนวัยหนุ่มสาวที่มักต้องสลายไปเพราะความล้มเหลวและผิดหวัง

เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ (พ.ศ. 2432-2504) ได้เห็นความ รุนแรงและความตายด้วยตาตนเองระหว่างที่เป็นคนขับรถ พยายามช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 และการฆ่าอย่างไร้เหตุผล ทำให้เขาคิดว่าภาษาแบบนามธรรมมักไร้ความหมายและทำให้ เข้าใจผิด เขาจึงตัดคำที่ไม่จำเป็นออกจากรายงานของเขา ซึ่งมี แต่ประโยคง่ายๆ และพูดแต่เรื่องและการกระทำที่สำคัญๆ เขายึดจรรยาบรรณที่เน้นความกล้าเมื่อถูกกดดัน และตัวละครเอก ของเขาก็เป็นชายเดี่ยวที่แข็งแกร่ง และพูดกับผู้หญิงไม่ค่อยเป็น เรื่อง “The Sun Also Rises” และเรื่อง “A Farewell to Arms” จัดว่าเป็นนิยายที่ดีที่สุดของเขา เขาได้รางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมใน พ.ศ. 2497

นอกจากนวนิยายแล้ว คริสต์ทศวรรษ 1920 ยังถือเป็น ยุคทองของละครด้วย อเมริกายังไม่เคยมีนักเขียนละคร ชาวอเมริกันที่สำคัญจนกระทั่ง ยูจีน โอ'Neill (พ.ศ. 2431-2496) เริ่มเขียนงานละคร เขาได้รางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมใน พ.ศ. 2479 เขาเขียนเรื่องโดยใช้อองค์ประกอบจากเทพปกรณัม คัมภีร์ไบเบิล จิตวิทยาซึ่งเป็นศาสตร์ใหม่ที่ใช้สำรวจจิตของมนุษย์ เขาเขียนเรื่องเพศและการวิวาทในครอบครัวอย่างตรงไปตรงมา

แต่ที่เขาเขียนถึงบ่อยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสวงหาความเป็น ตัวของตัวเอง งานชิ้นเยี่ยมชิ้นหนึ่งของเขาคือ เรื่อง “Long Day's Journey Into Night” เป็นละครแนวชีวิตจริง แม้จะลึกลับ แต่เนื้อหาหลักก็หนัก เป็นเรื่องที่เขียนจากเรื่องครอบครัวของเขาเอง

นักเขียนละครที่มีแนวของตัวเองอีกคนหนึ่งคือ เทนเนสซี วิลเลียมส์ (พ.ศ. 2454-2526) ซึ่งเขียนถึงมรดกทางวัฒนธรรม ทางใต้ของตนในละครที่ใช้ภาษาสวยงามแต่เร้าใจ ส่วนมาก จะเกี่ยวกับสตรีที่อ่อนไหว แต่ตกอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่โหดร้าย ละครของเขาหลายเรื่องถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ รวมทั้ง เรื่อง “A Streetcar Named Desire” และ “Cat on a Hot Tin Roof”

ห้าปีก่อนสมัยเฮมมิงเวย์ นักเขียนนวนิยายอีกคนหนึ่งที่ได้ รางวัลโนเบล คือ วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (พ.ศ. 2440-2505) เขาเขียนเรื่องคนสารพัดประเภทใน “Yoknapatawpha” ซึ่งเป็นมณฑลหนึ่งในรัฐมิสซิสซิปปี จากจินตนาการของตัวเอง เขาบันทึกคำพูดของตัวละครที่ดูจะพูดไปเรื่อยๆ โดยไม่มีการ ตัดต่อใดๆ เพื่อแสดงให้เห็นสภาพจิตภายใน ซึ่งเป็นเทคนิค ที่เรียกว่า “กระแสสำนึก” (อันที่จริง เขาคิดคำพูดเหล่านั้นมา อย่างดีแล้ว และการที่เหมือนจะพูดไปเรื่อยๆ ก็แค่แก้ถึงทำ เท่านั้น) นอกจากนี้ เขายังเล่าเรื่องให้เวลาสลับกันไปมาไม่เรียง ต่อกันเพื่อแสดงให้เห็นว่า อดีต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่มีการ กักตัวทาสในภาคใต้ยังสืบต่อมาจนถึงปัจจุบัน งานชิ้นเยี่ยม ของเขา ได้แก่ “The Sound and the Fury”, “Absalom, Absalom!”, “Go Down, Moses”, และ “The Unvanquished”

ฟอล์คเนอร์ เป็นส่วนหนึ่งของยุควรรณคดีรุ่งเรืองในภาคใต้ ที่มีคนสำคัญๆ อย่าง ทรูแมน คาโพต (พ.ศ. 2467-2527) และ แพลนเนอร์ โอ คอนเนอร์ (พ.ศ. 2468-2507) แม้คาโพตจะมี ผลงานทั้งเรื่องสั้นและนวนิยาย บันทึกรักและสารคดี แต่งงาน ชิ้นเยี่ยมของเขาคือ “In Cold Blood” ซึ่งเป็นการเล่าเรื่อง ฆาตกรรมซ้ำซ้อนที่เกิดขึ้นจริงและผลที่ตามมา ซึ่งผสมผสาน แนวการเขียนข่าวแบบเกาะติดกับการเขียนเชิงจิตวิทยาและ แจ่มชัดของคาโพต นักเขียนอีกคนที่ใช้เทคนิคการเขียน “นิยายเชิงสารคดี” ได้แก่ นอร์แมน เมลเลอร์ (พ.ศ. 2466- ) ซึ่งเขียน เรื่องการเดินทางต่อต้านสงครามของกระทรวงกลาโหม ใน เรื่อง “Armies of the Night” และ ทอม วูล์ฟ (2474- ) ซึ่งเขียนเกี่ยวกับนักบินอวกาศอเมริกันในเรื่อง “The Right Stuff” แพลนเนอร์ โอคอนเนอร์เป็นชาวแคทอลิก จึงจัดว่าเป็น คนนอกในภาคใต้ที่เธอโตขึ้นมา ซึ่งส่วนมากเป็นชาว โปรเตสแตนต์ ตัวละครของเธอเป็นคนที่เคร่งนิกาย โปรเตสแตนต์ และหมกมุ่นในเรื่องพระเจ้าและชาตาน งานของ



(บนลงล่าง) มือเบสซ้อมเล่นกับวง Boston Pops Orchestra, คริสติน เซโนเวท นักร้องโซปราโน การแสดงที่เซ็นทรัลพาร์คในนิวยอร์ก, ลอริน มาเซล กำกับวง New York Philharmonic





เธอที่รู้จักกันดีเป็นเรื่องราวสั้นแนวตลกเศร้า

ในคริสต์ทศวรรษ 1920 มีศิลปินผิวดำแถบฮาร์เล็มในนิวยอร์กก่อตั้งกลุ่มขึ้นหลายกลุ่ม ยุคนั้นจึงเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นยุคฮาร์เล็มเรอเนสซองส์ที่มีกวีเก่งๆ หลายคน ได้แก่ แลงสตัน ฮิวส์ (พ.ศ.2445-2510) คาวานีตี คัลเลน (พ.ศ. 2446-2489) และ โคลด แมคเคย์ (พ.ศ. 2432-2491) นักเขียนนิยาย ได้แก่ ซอรา นีล เฮอริสตัน (พ.ศ. 2446-2503) ได้ผสมผสานพรสวรรค์ในการเล่าเรื่องของเธอกับการศึกษาค้นคว้าด้านมานุษยวิทยา และเขียนวรรณกรรมที่ถ่ายทอดด้วยภาษาของชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันได้อย่างตื่นต้น หนังสือของเธอหลายเล่ม เช่นนวนิยายเรื่อง “Their Eyes Were Watching God” ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตและการแต่งงานของสตรีผิวดำอ่อนลูกครึ่งแอฟริกัน-อเมริกัน เฮอริสตันมีอิทธิพลมากต่อนักเขียนนิยายที่เป็นสตรีผิวดำรุ่นหลังๆ

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 แนวคิดใหม่ในการเปิดใจยอมรับฟังเสียงคนอื่นๆ เปิดโอกาสให้นักเขียนผิวดำเข้ามาอยู่ในวงการวรรณกรรมได้ เจมส์ บอลด์วิน (พ.ศ. 2467-2530) แสดงความรู้สึกถูกการรังเกียจสีผิวและชื่นชอบเรื่องทางเพศในเรื่อง “Giovanni’s Room” และ รัลฟ เอลลิสัน (พ.ศ. 2457-2537) เขียนเรื่องคนผิวดำซึ่งเชื่อชาติให้พวกเขาได้ทุกอย่าง แต่วัฒนธรรมคนขาวส่วนใหญ่กลับมองไม่เห็นพวกเขา ในเรื่อง “Invisible Man” ซึ่งมีเนื้อหาหลักเกี่ยวกับเรื่องมนุษย์ที่แสวงหาความเป็นตัวของตัวเองในโลกสมัยใหม่

ในคริสต์ทศวรรษ 1950 ชายฝั่งตะวันตกได้ก่อกำเนิดขบวนการเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมอย่างหนึ่งคือกวีนิพนธ์และนิยายของคนรุ่นที่จัดว่าเป็น “Beat Generation” ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้เรียกจิ้งหหวะเพลงแจ๊ส และยังหมายถึงสังคมหลังสงครามที่อ่อนเปลี้ย รวมทั้งความสนใจในประสบการณ์ใหม่จากการใช้ยาเสพติดและแอลกอฮอล์และความลึกลับของโลกตะวันออก กวีอย่างแอลเลน กินส์เบิร์ก (พ.ศ. 2469-2540) เริ่มวางรากฐานการต่อต้านสังคมและความทหุหุหุหุจากจินตนาการในโคลงชื่อ “Howl” ซึ่งเป็นงานของกลุ่มที่ชื่นชอบงานของ วอลท์ วิทแมน เริ่มด้วยประโยคที่ว่า “ฉันเห็นคนมีมันสมองดีที่สุดในรุ่นของฉัน ถูกทำลายลงเพราะความบ้าคลั่ง...” แจ็ค คีรูแอค (พ.ศ.2465-2512) แสดงความชื่นชมการใช้ชีวิตที่ปราศจากกังวลในแนวรตินิยมของคนรุ่น Beats ในนิยายหลายตอนเรื่อง “On the Road” ของเขา

จากยุคของ เออร์วิง และฮอร์วอร์ธัน จนถึงปัจจุบัน เรื่องสั้นเป็นรูปแบบวรรณกรรมอเมริกันที่คนชื่นชอบ นักเขียนชั้นครูคนหนึ่งในคริสต์ศตวรรษที่ 20 คือ จอห์น ซีเวอร์ (พ.ศ. 2455-2525) นำเอาอีกแง่มุมหนึ่งของชีวิตอเมริกันมาสู่งานวรรณกรรม นั่นคือย่านร่ำรวยซานเมืองที่เกิดขึ้นรอบๆ เมืองใหญ่ ซีเวอร์

เขียนเรื่องส่งนิตยสาร The New Yorker ซึ่งเป็นที่รู้จักว่าเฉียบแหลมและทันสมัย

แม้การระบุว่าแนวโน้มของงานเขียนในปัจจุบันจะเป็นสิ่งอันตราย แต่นวนิยายใหม่ๆ ที่เพิ่งเขียนขึ้นโดยสมาชิกในกลุ่มน้อยก็น่าตื่นใจมาก ซึ่งพอยกตัวอย่างได้เช่น นักเขียนชาวพื้นเมืองอเมริกัน เลสลีย์ มาร์มอน ซิลโก (2491- ) ซึ่งใช้สำนวนภาษาที่พูดกันประจำวันและเรื่องราวที่เล่ากันมานานตามประเพณีเพื่อเขียนกวีที่ลึกลับไม่ลงอย่าง “In Cold Storm Light” เอมีตัน (2495- ) เขียนสายจิ้นเล่าเรื่องความลำบากของพ่อแม่เธอเมื่อมาถึงแคลิฟอร์เนียใหม่ๆ ในเรื่อง The Joy Luck Club ออสการ์ อีวาลิส (2494- ) นักเขียนที่มีรกรากอยู่ที่คิวบาได้รางวัลพูลิตเซอร์ใน พ.ศ. 2534 จากนิยายของเขาเรื่อง The Mambo Kings Play Songs of Love เอ็ดมันด์ ไวท์ (2483-) เขียนเรื่อง A Boy’s Own Story ซึ่งเป็นเรื่องความทุกข์และความตลกของการเติบโตขึ้นมาเป็นคนรักร่วมเพศในอเมริกา และกลุ่มสุดท้ายก็คือ พวกสตรีอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันที่ได้เขียนนิยายที่มีพลังที่สุดในทศวรรษหลังๆ นี้ คนหนึ่งในกลุ่มนั้นได้แก่ โทนี มอริสัน (2474- ) ซึ่งเขียนเรื่อง Beloved และผลงานอื่นๆ ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม พ.ศ. 2536 ซึ่งเป็นนักเขียนสตรีอเมริกันคนที่สองเท่านั้นที่ได้รับเกียรตินี้

